

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Carlos Escribano Vindel

Tuženik: Ministerio de Justicia

Prethodna pitanja

1. Treba li opće načelo prava Unije o zabrani bilo kakve diskriminacije tumačiti na način da mu se ne protivi nacionalni propis poput članka 31. stavka 1. Zakona 39/2010 od 22. prosinca o Državnom proračunu za 2011. godinu, koji utvrđuje različite postotke smanjenja [plaće], koja su se pokazala većim opterećenjem za suce koji imaju manja primanja, zahtijevajući od njih veću žrtvu u svrhu potpore javnog duga? (načelo nediskriminacije)
2. Treba li opće načelo prava Unije o očuvanju neovisnosti sudova primjerenom i stabilnom plaćom sudaca, koja je u skladu s njihovim dužnostima, tumačiti na način da mu se protivi nacionalni propis poput članka 31. stavka 1. Zakona 39/2010 od 22. prosinca o Državnom proračunu, koji ne uzima u obzir prirodu dužnosti koju suci obavljaju, staž i važnost njihovih zaduženja te, u svrhu potpore javne potrošnje, predstavlja veće opterećenje za one suce koji imaju manje prihode? (načelo neovisnosti sudova)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 29. siječnja 2018. uputio Amtsgericht Norderstedt (Njemačka) –
Christian Füllä protiv Toolport GmbH**

(Predmet C-52/18)

(2018/C 152/09)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Amtsgericht Norderstedt

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Christian Füllä

Tuženik: Toolport GmbH

Prethodna pitanja

1. Treba li članak 3. stavak 3. podstavak 3. Direktive 1999/44/EZ⁽¹⁾ tumačiti na način da potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi omogućavanja popravka ili zamjene uvijek samo u mjestu u kojem se roba nalazi?
2. Ako je odgovor niječan:

Treba li članak 3. stavak 3. podstavak 3. Direktive 1999/44/EZ tumačiti na način da potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi omogućavanja popravka ili zamjene uvijek samo u sjedištu poduzetnika?

3. Ako je odgovor niječan:

Koje kriterije sadrži članak 3. stavak 3. podstavak 3. Direktive 1999/44/EZ, u pogledu određivanja mjesta u kojem potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi omogućavanja popravka ili zamjene?

4. Ako se mjesto u kojem potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi pregleda i omogućavanja otklanjanja nedostataka, uvijek ili u konkretnom slučaju nalazi u sjedištu poduzetnika:

Je li članku 3. stavku 3. podstavku 1. u vezi s člankom 3. stavkom 4. Direktive 1999/44/EZ sukladno da potrošač mora predujmiti troškove povrata robe, ili iz obveze „besplatnog popravka” proizlazi da je prodavatelj obvezan predujmiti sredstva?

5. Ako se mjesto u kojem potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi pregleda i omogućavanja otklanjanja nedostataka, uvijek ili u konkretnom slučaju nalazi u sjedištu poduzetnika, te je obveza predujmljivanja sredstava od strane potrošača sukladna članku 3. stavku 3. podstavku 1. u vezi s člankom 3. stavkom 4. Direktive 1999/44/EZ:

Treba li članak 3. stavak 3. podstavak 3. u vezi s člankom 3. stavkom 5. drugom alinejom Direktive 1999/44/EZ tumačiti na način da nije ovlašten raskinuti ugovor potrošač koji je poduzetniku samo prijavio nedostatak, a da nije ponudio robu prevesti do mjesta poduzetnika?

6. Ako se mjesto u kojem potrošač mora poduzetniku ponuditi robu kupljenu na daljinu radi pregleda i omogućavanja otklanjanja nedostataka, uvijek ili u konkretnom slučaju nalazi u sjedištu poduzetnika, ali obveza predujmljivanja sredstava od strane potrošača nije sukladna članku 3. stavku 3. podstavku 1. u vezi s člankom 3. stavkom 4. Direktive 1999/44/EZ:

Treba li članak 3. stavak 3. podstavak 3. u vezi s člankom 3. stavkom 5. drugom alinejom Direktive 1999/44/EZ tumačiti na način da nije ovlašten raskinuti ugovor potrošač koji je poduzetniku samo prijavio nedostatak, a da nije ponudio robu prevesti do mjesta poduzetnika?

(¹) Direktiva 1999/44/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 25. svibnja 1999. o određenim aspektima prodaje robe široke potrošnje i o jamstvima za takvu robu (SL 1999, L 171, str. 12.; SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 15., svezak 22., str. 17.).

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 29. siječnja 2018. uputila Audiencia Nacional (Španjolska) –
Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO) protiv Deutsche Bank SAE**

(Predmet C-55/18)

(2018/C 152/10)

Jezik postupka: španjolski

Sud koji je uputio zahtjev

Audiencia Nacional

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Federación de Servicios de Comisiones Obreras (CCOO)

Tuženik: Deutsche Bank SAE

Zainteresirane stranke: Federación Estatal de Servicios de la Unión General de Trabajadores (FES-UGT), Confederación General del Trabajo (CGT), Confederación Solidaridad de Trabajadores Vascos (ELA), Confederación Intersindical Galega (CIG)

Prethodna pitanja

1. Treba li smatrati da je Kraljevina Španjolska člancima 34. i 35. Estatuto de los Trabajadores (Zakon o radu), na način kako ih tumači [španjolska] sudska praksa, donijela mjere potrebne za osiguranje učinkovitosti ograničenja trajanja radnog vremena te tjednog i dnevnog odmora, utvrđenih u člancima 3., 5. i 6. Direktive 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. (¹), u odnosu na radnike u punom radnom vremenu koji nisu na izričit način, pojedinačno ili kolektivno, pristali na obavljanje prekovremenih sati, a nije riječ o mobilnim radnicima, radnicima u trgovačkoj mornarici ili radnicima u željezničkom prometu?